

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 32

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὅλοι εἶχαν νομίσει ὅτι ὁ λωποδύτης θάλεγε πῶς δὲν εἶχε μαζί του τὸ διαμάντι, πῶς τῷχε ἀφίσει σ' ἓνα χρυσικό ἢ σὲ καμμιά τράπεζα. Γι' αὐτὸ περίμεναν τώρα μ' ἀγωνία νὰ τελειώσει τὸ ψάξιμο.

Ὁ Πατατούκας ξεκούμπωσε τὸ γιλέκο του καὶ ἀνοίξε τὸ πουκάμισό του γιὰ νὰ βρεῖ τὸ πολύτιμο ἀντικείμενον.

Μὰ ξαφνικὰ χλωμίασε, τὰ πόδια του λύγισαν καὶ ἔπεσε σὰν ἀναίσθητος σὲ μιὰ καρέκλα.

— Δὲν τῷχω πιά, μουρμούρισε... Μοῦ τῷκλεψαν!... Σὰς τ' ὀρκίζομαι, ὅτι μοῦ τῷκλεψαν!...

Ἐννοεῖται ὅτι στὴν ἀρχὴ κανένας δὲν πίστεψε τὰ λόγια αὐτά. Τοῦ χάκου ὁ λωποδύτης ἔφαχνε μὲ ἀγωνία στὶς τσέπες του καὶ ἔδειχνε μιὰ κομμένη ἀλυσίδα, πού στὴν ἄκρῃ τῆς, ἔλεγε, εἶχε κρεμασμένο ἓνα κουτάκι μὲ τὸ πράσινον διαμάντι. Ὅλοι νόμιζαν ὅτι αὐτὸ ἦταν μιὰ σωστὴ κωμωδία.

Ὁ Ἡρακλῆς μάλιστα προχώρησε, ἄρπαξε τὸν Πατατούκα μὲ τὸν πιὸ ἄγριο τρόπο καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ διαμάντι! Γρήγορα τὸ διαμάντι, γιατί δὲ θὰ βγείς ἀπ' τὰ χέρια μου ζωντανός!

Καὶ τὸν ἔσφιγγε στ' ἀθλητικά του μπράτσα, ἔως νὰ τὸν πνίξει. Ἐκεῖνος ἦταν ὑποταγμένος, συντριμμένος, ἔτοιμος νὰ ὑποφέρει τὰ πάντα.

— Σκοτώστε με, ἔλεγε μ' ἀξιολύπητη φωνή, σκοτώστε με, ἂν θέλετε, ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν τῷχω... Μοῦ τῷκλεψαν! Τὸ εἶχα μαζί μου χτές βράδον στὸν «Ἀσπρο Γάτο». Ἐκεῖ, στὸν ὕπνον μου, θὰ μοῦ τὸ πήραν... Λυπηθῆτε με, εἰμαι χαμένος. Δὲν ἔχω πιά οὔτε λεφτὰ οὔτε διαμάντι...

Ἡ ἀλήθεια ἔχει μιὰ ἰδιαιτέρη δύναμη νὰ πείθει ἀκόμη καὶ τοὺς πιὸ δόπιστους.

Ὁ Αὐγουστός καὶ ὁ Πούμ-Πούμ, σὰν νὰ κλονίστηκαν ἀπὸ τὰ παρακάλια τοῦ ἄθλιου ἀνθρώπου, τὸν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρακλῆ. Ἀκόμη καὶ ὁ Μοκοκό λυπήθηκε τὸν ἄνθρωπο, πού ἦταν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του καὶ ἄρχισε νὰ πιστεύει:

— Αὐτὸς ὄχι ψέμματα λέει αὐτὴ τὴ φορά... Τὸν ἔκλεψαν καὶ αὐτόν...

Ὅχι ψέμματα!...

Ὁ Πατατούκας συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν καλοσύνη τοῦ βασιλόπουλου. Αὐτὸς τῷ

χε γδύσει καὶ ἀφίσει στοὺς πέντε δρόμους καὶ ὅμως ἐκεῖνο ἐρχόταν νὰ τὸν βοηθήσει.

— ὦ, μικρὲ πρίγκιπα, εἶπε, συχώρεσέ με... Τιμωρήθηκα γιὰ ὅ, τι ἔκαμα.

Ὁ Αὐγουστός ὅμως δὲν ἄφισε τὸ μικρὸν Ἀφρικανὸ ν' ἀπαντήσει.

— Πατατούκα, εἶπε, δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν μὰς λὲς τὴν ἀλήθεια. Σὲ εἶδοποιῶ ὅμως ὅτι ἂν μὰς εἴπες ψέμματα, δὲ θὰ ὠφεληθεῖς τίποτα ἀπὸ τὴν ψευτιά σου. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἶσαι αἰχμάλωτός μας, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ βροῦμε τὸ διαμάντι.

— Ναι, πρόσθεσε ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ φρουρός σου.

— Δέχομαι, ἀπάντησε ὁ παλιὸς καθηγητὴς μὲ δοσὴ εἰλικρίνειας μποροῦσε νὰ ὑπάρξει σ' αὐτόν. Ἀπὸ σήμερα θὰ εἶμαι αἰχμάλωτός σας καὶ θὰ σὰς βοηθήσω ὅσο μπορέσω γιὰ νὰ βροῦμε τὸ διαμάντι.

Καὶ γιὰ νὰ δώσει περισσότερον κύρος στὴν ὑπόσχεσή του, ἔδγαλε τὸ πορτοφέλι του καὶ τῷδωσε στὸν Αὐγουστό:

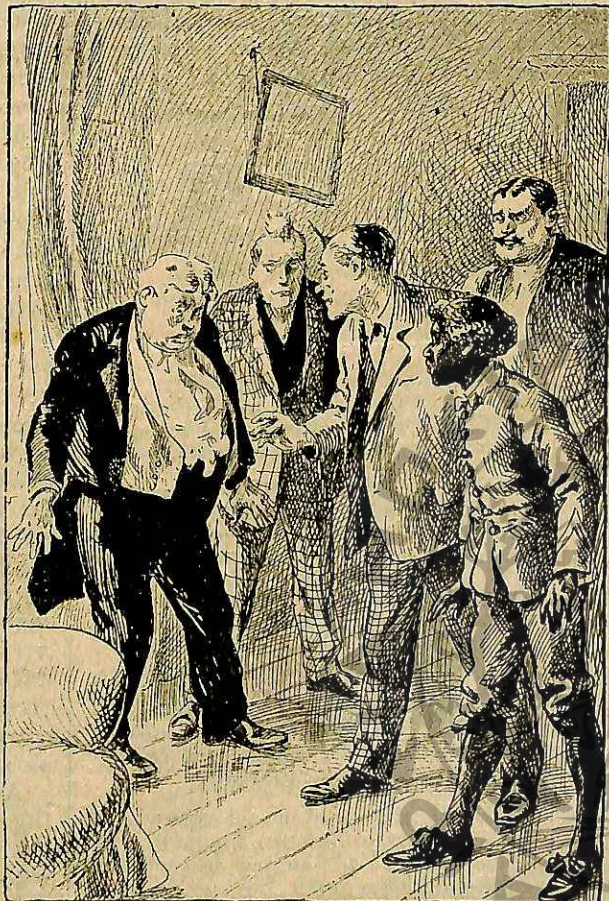
— Πάρτε τὸ πορτοφόλι μου, Αὐγουστο. Ἐχει μέσα ὀχτακόσια φράγκα. Αὐτὴ εἶναι ἡ περιουσία μου. Ἵσως σὰς βοηθήσει νὰ βρῆτε τὸ διαμάντι.

Ὁ παλιάτσος πήρε τὸ πορτοφόλι.

Βαθεῖα σιωπὴ ἐπικρατοῦσε. Ὅλοι ἦταν λυπημένοι καὶ ἀπογοητευμένοι, προπάντων ὅμως ὁ Μοκοκό καὶ ὁ Ἰσλέ. Πᾶνε τὸσες ἐλπίδες πού εἶχαν ἔμπνησει, μὲ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Πατατούκα. Ἡ πατρίδα θάμενε μακριὰ ἀκόμα καὶ τὰ ὠραία τους ὄνειρα γκρεμίζονταν ξανά!

Ὁ Αὐγουστός εἶδε τὰ παιδιὰ ἀμίλητα καὶ βουρχωμένα καὶ τὰ πλησίασε μὲ ἀγάπη.

— Μὴν κλαῖτε, παιδιά μου, τοὺς εἶπε... Ὅτὰ τὸ ξαναβροῦμε τὸ διαμάντι, ὁ Αὐγουστός σὰς τὸ

«—Μοῦ τῷκλεψαν!...» (Σελ. 281, στ. α'.)

